

STOP!

cyber bullyingowi

Joanna Kamer

Cyberbullying – przemoc rówieśnicza w cyfrowym świecie

Tytuł: Cyberbullying – przemoc rówieśnicza w świecie cyfrowym

Autor: Joanna Kamer

Korekta: Urszula Szybowicz

Korekta składu: Kamila Olejnik

Skład i opracowanie graficzne: Kamila Olejnik

Zdjęcia: źródło – baza zdjęć iSTOCK

ISBN: 978-83-68385-44-1

COPYRIGHT © 2026 Fundacja Nie Widać Po Mnie

Ul. Okopowa 58/72, lok 604, Klif Tower

01-042 Warszawa

Przygotowanie merytoryczne i graficzne materiałów:

Ul. Okopowa 58/72, lok 604, Klif Tower

01-042 Warszawa

Projekt realizowany jest w ramach naboru: "Zbudowanie systemu koordynacji i monitorowania regionalnych działań na rzecz kształcenia zawodowego, szkolnictwa wyższego oraz uczenia się przez całe życie, w tym uczenia się dorosłych."

Projekt „Zbudowanie systemu koordynacji i monitorowania regionalnych działań na rzecz kształcenia zawodowego, szkolnictwa wyższego oraz uczenia się przez całe życie, w tym uczenia się dorosłych” **jest finansowany w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności.**

Wszelkie prawa zastrzeżone zgodnie z Ustawą o Prawie Autorskim i Prawach Pokrewnych z dnia 4 lutego 1994 roku (Dz.U.94 Nr 24 poz. 83, sprost.: Dz.U.94 Nr 43 poz.170).

Warszawa 2026

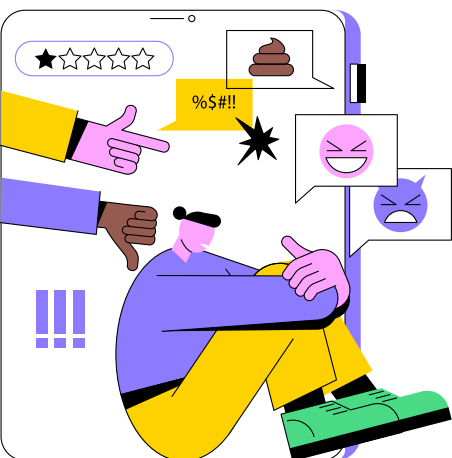
Internet jest dziś naturalnym środowiskiem funkcjonowania młodych ludzi. To przestrzeń komunikacji, budowania relacji, zdobywania wiedzy i rozrywki. Jednak – jak każda przestrzeń społeczna – może stać się miejscem przemocy.

Cyberprzemoc (cyberbullying) to forma przemocy rówieśniczej z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych (smartfonów, internetu, mediów społecznościowych, komunikatorów, gier online). W przeciwieństwie do tradycyjnego bullyingu jej **zasięg może być nieograniczony**, treści mogą być powielane i trudne do usunięcia, a sprawca może działać anonimowo lub pod fałszywą tożsamością.

Cyberprzemoc **nie jest „żartem” ani „konfliktem w sieci”**. To poważne zagrożenie dla zdrowia psychicznego, a w skrajnych przypadkach także dla życia ofiar. W zależności od formy może również stanowić naruszenie prawa (np. groźby karalne, uporczywe nękanie, rozpowszechnianie wizerunku bez zgody, zniesławienie, włamanie na konto).

Cyberbullying a hejt – różnice pojęciowe

Choć w języku potocznym oba terminy bywają używane zamiennie, nie są to pojęcia tożsame.

Hejt oznacza publikowanie obraźliwych, poniżających lub wrogich treści skierowanych do konkretnej osoby lub grupy. Może mieć charakter jednorazowy lub powtarzalny. Sam w sobie nie zawsze spełnia kryteria przemocy rówieśniczej (np. gdy jest incydentalny), ale może być jej elementem.

Cyberprzemoc (cyberbullying) to zjawisko szersze. Według definicji UNICEF jest to **nękanie z wykorzystaniem technologii cyfrowych**, którego celem jest przestraszenie, zawstydzenie, poniżenie lub skrzywdzenie drugiej osoby. Kluczowe są:

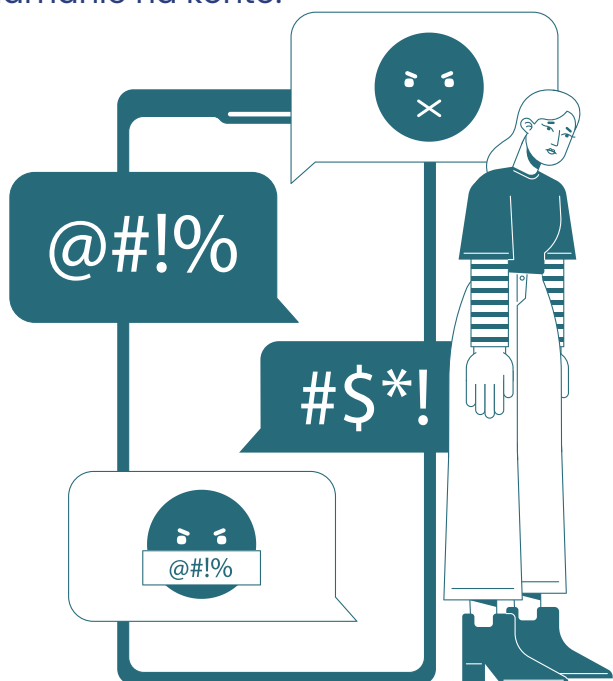
- intencjonalność działania,
- powtarzalność (lub możliwość wielokrotnego odtwarzania treści),
- nierównowaga sił (np. przewaga liczebna, technologiczna, społeczna).

Cyberprzemoc może obejmować m.in.:

- publikowanie lub rozpowszechnianie kompromitujących materiałów bez zgody osoby zainteresowanej,
- uporczywe wysyłanie obraźliwych lub groźących wiadomości,
- podszywanie się pod kogoś w celu wyrządzenia szkody,
- wykluczanie z grup online,
- rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji,
- tzw. seksting w sytuacji presji, szantażu lub bez zgody na dalsze udostępnianie materiałów,
- kradzież tożsamości lub włamanie na konto.

Nie każde nieporozumienie w sieci jest cyberprzemocą – ale każde działanie celowo krzywdzące i naruszające godność drugiej osoby wymaga reakcji.

Skala zjawiska

Zjawisko cyberprzemocy ma charakter globalny. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia:

15% nastolatków deklaruje doświadczenie przemocy w sieci,

12% przyznaje, że było jej świadkami (dane zależne od kraju i metodologii badania).

Raport UNESCO wskazuje, że odsetek młodych osób doświadczających przemocy online w niektórych badaniach sięga **nawet kilkudziesięciu procent** – różnice wynikają z odmiennej definicji zjawiska i sposobu pomiaru.

W Polsce jednym z głównych źródeł danych jest raport „Nastolatki” przygotowywany przez NASK. Badania wśród uczniów klas 7–8 szkół podstawowych i szkół ponadpodstawowych pokazują, że znaczący odsetek młodzieży doświadcza różnych form przemocy online – m.in. ośmieszania, poniżania, zastraszania, presji związanej z niebezpiecznymi wyzwaniem czy otrzymywaniem niechcianych treści o charakterze seksualnym.

Niepokojące jest to, że wielu świadków nie reaguje, co sprzyja utrwalaniu zjawiska.

Najczęściej ofiary wskazywały na:

29% wyzwiska i agresja werbalna

19% ośmieszanie

18% poniżanie

13% straszenie, groźby

10-11% szantaż

9-10% rozpowszechnianie
kompromitujących materiałów

8-9% podszywanie się / kradzież konta

47% ofiar i świadków przemocy

nie zrobiło nic, aby przeciwdziałać kolejnym aktom.

JESTEŚ OFIARĄ? PAMIĘTAJ, MASZ PRAWO DO OBRONY!

JESTEŚ ŚWIADKIEM AKTÓW PRZEMOCY? REAGUJ!

Razem powiedzmy STOP CYBERBULLINGOWI!

Bibliografia

1.Ładna A. (red.), NASTOLATKI. Raport z ogólnopolskiego badania uczniów i rodziców – raport badawczy, NASK – Państwowy Instytut Badawczy 2025, Warszawa 2025

2.Piechna, J. (2019). Szkodliwe treści w internecie – nie akceptuje, reaguję! Poradnik dla rodziców,NASK – Państwowy Instytut Badawczy.
https://cyberprofilaktyka.pl/publikacje/Szkodliwe%20tre%C5%9Bci%20w%20internecie_www.pdf

3.Pyżalski J. (red.), Cyberbullying. Zjawisko, konteksty, przeciwdziałanie, Wydawnictwo Naukowe WSP, Łódź 2012., str. 18

4.Pyżalski J. Agresja elektroniczna i cyberbullying jako nowe ryzykowne zachowania młodzieży, Kraków 2012

5.Wojtasik, Ł. (2014). Seksting wśród dzieci i młodzieży. Dziecko Krzywdzone. Teoria, badania, praktyka, 13(2),
<https://dziekokrzywdzone.fdds.pl/index.php/DK/article/view/24>

6.<https://www.unicef.org/eca/cyberbullying-what-it-and-how-stop-it>

7.<https://www.unesco.org/en/days/against-school-violence-and-bullying#:~:text=UNESCO%20Member%20States%20declared%20the,their%20health%20and%20well%2Dbeing.>

8.GOV.PL,(2022), Cyberbullying – nękanie w sieci
<https://www.gov.pl/web/baza-wiedzy/cyberbullying--nekanie-w-sieci>

O autorce

Joanna Kamer

Doktor nauk społecznych, Specjalista Psycholog Kliniczny, Certyfikowany Psychoterapeuta

Ukończyła studia psychologiczne magisterskie na Uniwersytecie Jagiellońskim, tytuł doktora nauk społecznych zdobyła na Uniwersytecie Wrocławskim.

Zawodowo związana jest z Mazowieckim Specjalistycznym Centrum Zdrowia w Pruszkowie, gdzie pracuje na oddziale ogólnopsychiatrycznym i zajmuję się diagnozą kliniczną i wsparciem psychologicznym pacjentów z zaburzeniami psychicznymi. Pracuje również jako psychoterapeuta, prowadzi psychoterapię indywidualną, par w nurcie integratywnym. Głównie pomaga osobom dorosłym i młodzieży. Swoje kompetencje psychoterapeutyczne zdobyła w studium psychoterapii integratywnej w SPCH, uzyskując certyfikat psychoterapeuty. Pracuje pod stałą superwizją.

Prywatnie jest żoną i matką. Swoją wolny czas spędza aktywnie na bieganiu, wspinaczce, nartach, rowerze lub słuchając dobrej muzyki.

O Fundacji Nie Widać Po Mnie

Fundacja Nie Widać Po Mnie zrodziła się z potrzeby przełamywania tabu i głośnego mówienia o zdrowiu psychicznym Polaków i problemach, takich jak depresja, uzależnienia, lęki i fobie. Wierzymy, że odpowiednia psychoedukacja i zwiększanie świadomości jest istotnym elementem profilaktyki zdrowotnej, która pozwoli w przyszłości zmniejszyć ryzyko zaburzeń psychicznych i zahamuje tendencję wzrostową zapadalności na tego typu choroby, których konsekwencje odczuwają pacjenci, rodzina i cały system opieki zdrowotnej.

Swoje działania kierujemy do różnych grup wiekowych oraz zawodowych. Odkrywamy czynniki zwiększające prawdopodobieństwo zaburzeń, a także uczymy, jak to zagrożenie zmniejszać. Realizujemy programy psychologicznej pomocy dla osób dorosłych w kryzysie. Troszczymy się też o seniorów.

Troską otaczamy też dzieci i młodzież. Wirtualna rzeczywistość, deprecjonowanie życia „w realu”, samotność, rosnąca depresja, uzależnienia od substancji i czynności, cyberprzemoc – to tylko kilka z listy problemów, które piętrzą się dziś przed młodymi ludźmi.

Programy psychoedukacyjne kierujemy też do medyków, którzy w sposób szczególny zagrożeni są zaburzeniami typu depresja, uzależnienia, lęki, zespół stresu pourazowego czy wypalenie zawodowe. Wierzymy, że odczarowanie heroizmu w zawodach ochrony zdrowia pozwoli wielu medykom przełamać strach przed właściwą terapią, a to wpłynie na jakość usług i poprawi funkcjonowanie całego systemu.

Więcej informacji o naszych programach i podejmowanych działaniach dostępnych jest na naszej stronie internetowej www.niewidacpomnie.org